

**De Norskes
Sorg og Klage
over
Den bedrøvelige og dyre Tid,
Som hærskede
I Kongeriget Norge
Ao. 1772 og 1773.
Da Sæden, som stod saa dej-
lig og overflødig, blev af Natte-
Kulde fordærvet, saa at paa mange
Gaarder neppe en Tønde godt
Korn er indhøstet.
Fremstillet
udi
I en nye Viise
under den Melodie:
Jeg raaber fast, o Herre, etc.

Trykt Aar 1773.**

1. O HERre GUD! hvad Tider
Er det vi lever i;
Med Sorg og Trang vi strider,
Og ingen Dag er frie.
Just naar enhver formoder
En god og frugtbar Høst,
Fordobles Sørge-Noder,
Og stor blir vores Brøst.

2. Augusti-Maanet tegnet
Til et velsignet Aar,
Men vores Haab det blegnet,
Og et Uaar vi faar:
En Natte-Kulde kommer,
Som gjør vort Haab til Vand,
O! store Overdommer!
Du eene hielpe kand!

3. Til Straae blev Jordens Grøde,
Der nys sig tegne lod,
At blive Folkets Føde,
Og til Udsæd saa god.
Nu intet deraf bliver,
Folk det ey nyde kand;
Man nu til Qvæg det giver,
Som derved Føde fand.

4. Ja, Kornet fryser, visner,
Vi ingen Føde fandt,
Det i vort Hierte isner,
At Sæden saa forsvandt,
Ey Kiærne deri findes,
Som Føde give kand,
Og ey vil sammenbindes
Med Furru-Meel iblandt.

5. Til Fields har Folket ædet
Saa længe Furru-Brød,
De længe nok har vædet
Sin Kind for Hungers Nød,
De ventet Høsten skulde
Aftørre deres Graad,
Men see! uventet Kulde
Fordobler Sørge-Laad.

6. Hvor skal vi os henvende
I et udtæret Land?
Hvo vil os Hielp tilsende,
Da faa kun hielp kand?
En Rekke-Rad her findes
Af mange Trængende,
At man kan neppe mindes
Saa stor Fortegnelse.

7. Spørg Øster og spørg Vester,
Spørg Sønder og spørg Nord,
Spørg Fogder og spørg Præster:
Er Norges Trang ey stor?
Jeg troer, de nok skal svare:
Her er en slet Tilstand,
Og skal det længe vare,
Da faa kun hielpes kand.

8. Her heele Sogn er øde,
Som før var i stor Flor,
Nu mange mangler Føde,
Hvor Forraad var i Fior:
Udsæden er fordærvet,
Og Høsten blev heel slæt,
Af hvad man surt erhværvet,
Man ey kan blive mæt.

9. Stor Nød og Jammer høres
Nu baade hist og her,
Saa Hiertet i os røres
ved slige Hændelser.
Fra Hedemarken siges,

En Huusmands-Kone der
Har dræbt fiir' Børn tillige,
Hvortil hun Moder er (*).

(*) Dette er skeet paa et Stæd, kaldes Winger, som grændser til Hedemarken, ved St.
Hansdags Tiid 1772.

10. Hun længe har omstrippet
For en Mundbid at faae;
Men det for hende glippet,
Maae hiem tomhændet gaae.
Hun hos sin Naboe-Kone
Sidst bad om en Klib Meel,
Som haarde Ord lod tone:
Hun har sit nødig selv.

11. Da Manden dette hører,
Han saa paa Tungen faaer:
Det Ney hans Hierte rører,
Og intet Got ham spaaer:
Hvad skeer! De monne sende
Lidt Mad til Qvinden hen,
Men finder dog ey hende,
Fiir' Børn laae død' igien.

12. Omsider fandt man hende,
Da Hun bekiende maa,
Hun selv mon Livet ende
paa sine fire Smaae;
Thi da hun finder sine.
Nu hun kom hiem igien,
Omspendt af Hungers Pine,
I Graad Hun smeltet hen.

13. Hun sig og sine skuer,
At døe af Hungers Nød,
Og for slig Ende gruer;
Men hvo var det som bød:
En Moder Morder være
Og myrde fire Smaae?
De trende mindste ere
Dem som først lide maae.

14. Men see! den fiirde Pode
Saa ynksom for sig bad:
Spar dog mit Liv, o Moder!
Jeg skal ey beed' om Mad.
Med Mandens Øxe giver
Hun Sønnen syv Gang Stød,
Hvor saare Han sig giver,

Han dog ey Livet nød.

15. Tænk, naar en Moder myrder
Dem Hun til Livet bar,
Da meer end tunge Byrder
Hende omringet har.
Hun faaer vel derfor lide,
Man tviler ikke paa,
Dog kan vi deraf vide,
Hvad Kaar her være maae.

16. Man ogsaa andet mere
Vel kunde nævne her,
Som Overflod vil være,
Da alle bekiendt er:
Brødkurven høit ophænger
Og faa den kun kan naae,
Saa mange høilig trænger,
Og ej kan Brødet faae.

17. Folk ifra Landet flytter
For Brødets Fattelse,
Forlader sine Hytter,
Taer ind til Stæderne;
Der haaber de at finde
En Mundbid i sin Trang,
For sine Brødet vinde
I Hungers store Tvang.

18. I føde-rigest Egne
Omkring ved Guldbrandsdal,
Maa nu saa mange blegne.
Og lide Hungers Qval;
Den Nød som Norge trykker
Er u-udsigelig,
Og mange slags Ulykker
Vil deraf reise sig.

19. Dog har Monarkens Naade
Søgt Middel derimod;
Han søger Normænds Baade,
Og er mod dem saa god:
Han Premier udsætter
For dem, som kommer her
Med Havre, Byg, og lætter
Nu Landets Trang i sær.

20. Kartoffler ogsaa hører
I Premiernes Lav,
For dem, som hid henfører

En Qvantitet deraf.
De tienlig er til Føde,
Som og til Meel og Brød;
De kan paa Kornet bøde,
Og lindre Hungers Nød.

21. O Patrioter! stræber,
Befordrer Kongens Agt,
At Nød ey Nordmænd dræber,
Og blive ødelagt!
Det er **DanKongens** Villie
Med sine Premier,
Han Landets Trang vil stille,
Som haver Norge kiær.

22. Gid hver som Evne haver
Vil følge Kongens Spor,
Og det saaledes laver,
Hans Hensigt Fremgang faaer.
Prints **Fridrik** ogsaa stræber,
At søge Norges Vel,
Den Falske selv sig dræber,
Som søger dets Uskiæl.

23. Betienterne Han lover,
At see paa Fingrene,
Saa ingen sig nu vover,
At egennyttig tee.
Han har de Norske kiære,
Og Han en Præses vil
I deres Sælskab (*) være.
Vi har Tillid dertil:

(*) Den Kongel. Norske Videnskabers .

24. Han Norge har i Minde,
Og det forglemmer ey.
Vi Trøst i Smerter finde
Ved dette Contrafey.
For Kongen, Landets Fader,
Prints **Fridriks** Kiærlighed,
Dog aldrig aflader,
At nævne vor Fortræd.

25. Vi Kongens Gunst kan haabe,
I vores Trang og Qval;
Lad os kun Gud anraabe,
Han den forlindre skal! ---
O GUD! formild vor Plage!
Send Redning i vor Nød,

Da Mængden nu maae klage:
At de har intet Brød.

26. Vi trøster os i Møye,
At Kongen har og kiær,
Han tørrer Graad af Øye,
Og Omsorg for os bær.
Han Mynten os igiengiver,
Og tar os i Forsvar,
Han vores Fader bliver,
Som Han og været har.

27. Det kan vort Haab oplive
I vores Sorg og Brøst,
Naar vi derhos tillige
I Gudsord søger Trøst.
Det bædre Tider bliver,
Naar Nøden synes størst.
Vi os til GUD hengiver,
Saa kommer Hielpen vist.